

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci navrhovateľa: **J. H.**, nar. X., P., štátna príslušnosť P., adresa posledného trvalého pobytu v zahraničí v T., toho času v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov S., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica**, Štefánikovo nábrežie 7, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. ÚHCP-BB-BB-AV-18-020/2010 zo dňa 02.10.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7Sp/26/2010-32 zo dňa 04.11.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7Sp/26/2010-32 zo dňa 4. novembra 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozhodnutím č. k. 7Sp/26/2010-32 zo dňa 04.11.2010 potvrdil rozhodnutie č. ÚHCP-BB-BB-AV-18-020/2010 zo dňa 02.10.2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v platnom znení (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil dňa 02.10.2010 o 10.00 hod. navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov a podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov ho umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov S. (ďalej v texte len „útvár“). Napadnuté rozhodnutie odporcu o zaistení bolo navrhovateľovi doručené dňa 02.11.2010.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu podľa ustanovenia § 2501 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v platnom znení (ďalej len „O. s. p.“) a na základe vykonaného dokazovania, výsluchu navrhovateľa a po oboznámení sa s administratívnym spisom, vzťahujúcim sa na preskúmané rozhodnutie odporcu, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný, nakoľko rozhodnutie odporcu je v plnej miere zákonné a správne, odporca dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver.

Uviedol, že vzhľadom na dôkazy vykonané v správnom ako i súdnom konaní, je krajskému súdu zrejmé, že v prípade zaistenia osoby navrhovateľa boli splnené všetky zákonom i medzinárodnými zmluvami ustanovené podmienky pre zaistenie osoby. V prípade navrhovateľa bolo právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica č.p. UHCP-BB-BB-AV-18-003/2010, ktoré sa nachádza v administratívnom spise odporcu, dňa 18.06.2010 rozhodnuté o administratívnom vyhostení navrhovateľa podľa § 57 ods.1 písm. b/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov z územia Slovenskej republiky do P. s určením zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky do 18.06.2015.

Podľa názoru krajského súdu správny orgán je v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka

chránených inými právnymi predpismi. Krajský súd v tejto súvislosti udáva, že odporca postupoval správne a v súlade so zákonom, pričom v konaní bola preukázaná odôvodnenosť zaistenia navrhovateľa pre výkon jeho administratívneho vyhostenia a zároveň bola preukázaná dôvodnosť zásadného zásahu do jeho osobnej slobody, spočívajúceho v jeho umiestnení do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov v S., pri splnení kritérií efektívnosti a účelnosti v zmysle článku 5 bod 1 písm. f/ a v súlade so zákonom stanoveným postupom v zmysle článku 5 bod 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na nové konanie, keďže podľa jeho názoru bolo rozhodnutie odporcu nesprávne a nezákonné, nezákonne sa obmedzila jeho osobná sloboda, krajský súd ako aj odporca neúplne zistil skutkový stav veci, rozhodol nesprávne aj po právnej stránke a taktiež konanie pred správnym orgánom malo inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Taktiež sa domnieval, že rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené, a že súd sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami uvedenými v opravnom prostriedku. Poukázal na znenie ustanovenia § 157 ods.2 O.s.p..

Poukázal na to, že v opravnom prostriedku uviedol, že na území SR požiadal o azyl a v čase zaistenia bol presvedčený, že azylové konanie ešte stále prebieha. Nie je teda pravdou, že nijakým spôsobom neprejavil vôľu žiadať o azyl.

Podľa názoru navrhovateľa zaistenie by sa malo realizovať len ako krajná možnosť, t.j. ak účel zaistenia nie je možné realizovať inak. Všetky úkony, ktoré je potrebné vykonať pre realizáciu vyhostenia je možné uskutočniť aj bez zaistenia osoby navrhovateľa, teda bez zásahu do osobnej slobody. Policajný útvar má sústavne sledovať existenciu účelu zaistenia a bezodkladne cudzinca prepustiť, ak tento účel zaistenia zanikol, ako to je v jeho prípade. Taktiež nie je pravdou, že navrhovateľ nespolupracoval s pracovníkmi Útvary policajného zaistenia pre cudzincov v S. a že odmietol vyplniť dotazník o vydanie náhradného cestovného dokladu.

Navrhovateľ je toho názoru, že jeho prípad nespadá pod ustanovenie § 59 ods.1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Zo samotného rozhodnutia odporcu vyplýva,

že navrhovateľ nikdy nemal záujem sa skrývať alebo nelegálnym spôsobom opustiť územie Slovenskej republiky. Podľa jeho názoru správny orgán neúplne zistil skutkový stav a na základe toho vydal aj rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zaistení.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril prípisom zo dňa 23.12.2010. Uvedol, že všetky relevantné skutočnosti potrebné k preskúmaniu rozhodnutia o zaistení boli uvedené vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa. K veci oznámili, že dňa 22.12.2010 bolo odporcovi doručené z Útvaru policajného zaistenia S. upovedomenie evidované pod číslom UHCP-S-C-79/2010, podľa ktorého bol navrhovateľ po osobnom stretnutí s prokurátorom Okresnej prokuratúry Trebišov dňa 22.12.2010 prepustený na slobodu a to s uvedením dôvodu podľa § 63 písm. f/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ bol dňa 18.06.2010 o 14.45 hod. prepustený z Ústavu na výkon väzby na príkaz prokurátora Krajskej prokuratúry Banská Bystrica evidovaný pod číslom Kv 55/08-452, kde bol umiestnený v období od 14.03.2009 do 18.06.2010 na príkaz Krajského súdu v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 2Tpo 26/09 zo dňa 09.04.2009 v trestnej veci pre obzvlášť závažný zločin prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a/, ods.3 písm. d/ Trestného zákona. Pri prepúšťaní na slobodu bol podľa § 54 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov pred ústavom kontrolovaný na oprávnenosť pobytu, plnenie podmienok pobytu a dodržiavanie povinnosti cudzinca. Na požiadanie policajtov navrhovateľ nevedel preukázať totožnosť a oprávnenosť pobytu predložením cestovného dokladu alebo dokladu o pobyte na území Slovenskej republiky. Zo získaných dôkazov, hlavne na základe už platného právneho titulu o administratívnom

vyhostení z územia Slovenskej republiky a toho, že navrhovateľ nemal pri sebe cestovný doklad oprávňujúci ho na vycestovanie z územia Slovenskej republiky dospel správny orgán k záveru, že do doby nevyhnutne potrebnej k zabezpečeniu vybavenia cestovného dokladu pre vycestovanie a k celkovej úspešnej realizácii výkonu tohto opatrenia je potrebné navrhovateľa zaistiť.

Proti rozhodnutiu o zaistení podal navrhovateľ opravný prostriedok na Krajský súd v Košiciach, ktorý sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi správneho orgánu a rozsudkom č. k. 7Sp/26/2010-32 zo dňa 04.11.2010 rozhodnutie odporcu potvrdil.

Podľa § 250i veta prvá O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a či z takto vymedzeného rozsahu správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol jednomyseľne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O. s. p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. júna 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o skončení pobytu cudzinca s určením lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu alebo ktorejkoľvek tretej krajiny, ktorá ho prijme, a času zákazu vstupu, ak zákon o pobyte cudzincov neustanovuje inak (§ 56 ods. 1 veta prvá zákona o pobyte cudzincov).

Podľa § 57 ods. 1 písm. b) bod prvý zákona o pobyte cudzincov môže policajný úvar administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu do piatich rokov, najmenej však

na jeden rok, ak vstúpi na územie Slovenskej republiky bez oprávnenia alebo sa zdržiava na území Slovenskej republiky bez oprávnenia.

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený. Podľa ods. 2 cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku. Podľa ods. 3 osobu bez štátnej príslušnosti, ktorá má povolený trvalý pobyt, možno administratívne vyhostiť iba v prípade, ak svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok a nevzťahujú sa na ňu prekážky administratívneho vyhostenia podľa odsekov 1 a 2.

Ak cudzinec, proti ktorému sa vedie konanie o administratívnom vyhostení, požiada o medzinárodnú ochranu, policajný útvar konanie o administratívnom vyhostení preruší do skončenia konania o medzinárodnej ochrane. Ak sa cudzincovi poskytne medzinárodná ochrana, policajný útvar konanie o administratívnom vyhostení zastaví (§ 56 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov).

Podľa § 59 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov stráca rozhodnutie o administratívnom vyhostení platnosť rozhodnutím o udelení azylu alebo o poskytnutí doplnkovej ochrany alebo udelením povolenia na trvalý pobyt, prechodný pobyt alebo tolerovaný pobyt podľa § 43 ods. 1 písm. b/ a f/.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov je policajt oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podanie vyhlásenia podľa osobitného zákona (v poznámke pod čiarou je uvedený odkaz na zákon č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov, ďalej len „zákon o azyle“) alebo požiadanie cudzinca o dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného cudzinca. Konanie podľa osobitného zákona (zákona o azyle) nie je zaistením cudzinca dotknuté. (§ 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov)

Cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. (§ 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov)

Podľa § 63 písm. e/ a f/ zákona o pobyte cudzincov je policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia cudzinca, či trvá účel zaistenia a je povinný zaisteného cudzinca bez zbytočného odkladu prepustiť, ak zanikol účel zaistenia, na základe rozhodnutia súdu alebo ak uplynula lehota zaistenia.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov preukázanie existencie rozhodnutia o vyhostení. Odporca tak správne odôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa preukázanou dôkaznou situáciou, za ktorú označil existenciu rozhodnutia č. p. ÚHCP-BB-BB-AV-18-003/2010 zo dňa 18.06.2010 o administratívnom vyhostení navrhovateľa a určení zákazu vstupu na územie SR na päť rokov, t. j. do 18.06.2015, keďže práve výkon administratívneho vyhostenia je jedným z dôvodov, pre ktoré môže policajť zaistiť cudzinca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov. Nebolo teda pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že v čase vydania rozhodnutia o zaistení, teda v čase rozhodovania správneho orgánu, neexistoval účel jeho zaistenia; účelom bol výkon administratívneho vyhostenia. Navrhovateľ ďalej v odvolaní uviedol, že žiadateľa o azyl nemožno vyhostiť a tak nebol procesný postup správneho orgánu v súlade so zákonom. V § 56 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je uvedené, že policajný útvar konanie o administratívnom vyhostení preruší do skončenia konania o medzinárodnej ochrane, ak cudzinec, proti ktorému sa vedie konanie o administratívnom vyhostení, požiada o medzinárodnú ochranu; konanie zastaví, ak sa cudzincovi medzinárodná ochrana poskytne. V § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov je dokonca vyslovene uvedené, že podanie

vyhlásenia podľa zákona o azyle nie je dôvodom na prepustenie zaisteného cudzinca. V prípade navrhovateľa konanie vo veci udelenia azylu alebo poskytnutia doplnkovej ochrany na území SR, ktoré bolo začaté dňa 16.08.2006, po rozhodnutí Migračného úradu v konaní ČAS: MU-544/PO-Ž-2006, po využití všetkých opravných prostriedkov, nadobudlo právoplatnosť dňa 14.02.2009 a následne bolo s účinnosťou ku dňu 04.05.2009 zastavené. V konaní vedenom o udelenie azylu pod ČAS: MU-382/PO-Ž-2010 bola žiadosť dňa 16.08.2010 zamietnutá ako zjavne neopodstatnená, pričom rozhodnutie v čase rozhodovania krajského súdu nenadobudlo právoplatnosť. Na navrhovateľa sa tak vzťahuje § 59 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého by rozhodnutie o administratívnom vyhostení stratilo platnosť až rozhodnutím o udelení azylu alebo poskytnutí doplnkovej ochrany alebo udelením povolenia na trvalý, prechodný alebo tolerovaný pobyt. Tzn., že **ak by bola v budúcnosti navrhovateľovi udelená jedna z foriem medzinárodnej ochrany, stratilo by rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení platnosť a pominul by aj účel jeho zaistenia. Dokiaľ však nebude navrhovateľovi udelený azyl alebo poskytnutá doplnková ochrana, bude rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení a zaistení naďalej platné a účinné.**

Na základe vyššie uvedeného považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z tohto pohľadu nezistil v postupe odporcu ani krajského súdu žiadne pochybenie a k vyhodnoteniu námietok uplatnených v opravnom prostriedku (vrátane námietok týkajúcich sa vyhostenia, ktorými sa krajský súd dôvodne nezaoberal), teda nemal odvolací súd žiadne výhrady a v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odkazuje.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona, ktoré bolo potrebné posudzovať samostatne, avšak aj vo vzájomnej súvislosti, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. tak,

že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odporca nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 29. júna 2011

**JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková